

че ли не искаха да знаят как Орфей ще излезе срещу тези страшни въоръжени хора, но те знаеха, че тези хора бяха изпратени от един силен, богат, неумолим и жесток владетел. Ако Орфей му се опре, то владетелят ще го погуби. Не е ли по-добре да се предаде и да се покае за бягството и грешката си? По-добре да го знаят че е жив, макар и толкова далече, отколкото да е тук при тях, но зарит в земята!... И всяка вечер те се гласяха да му говорят на следния ден, да го убедят, че ще е по-хорно да се предаде. Но когато отиваха при него и го виждаха толкова бодър и уверен в себе си, в своята победа, в своята правда, те забравяха решенията си и се връщаха за да мислят и да кроят отново...

При тях често-често се промъкваше и Дика. Тя направи малка пътечка от бащиния си двор до Примовото оборче, и тази пътечка още никой не я знаеше. Та то и не беше пътечка — то беше само една едва забележима дияра по тревата между дърветата и храстите. От там, през ден, през два дни, тя се промъкваше при Орфея за да му занесе нещо вкусничко, което сама и скришом от всички беше му сготвила. Тъй като веднъж Орфей ѝ разказа как купил печени гълъби и колко вкусни му се видели, Дика помоли братчето си какво прави да прави, но да ѝ донесе гълъб. И веднъж, привечер, пъргава като сърна, умна и съобразителна, тя изскочи пред Орфея и му подаде печения гълъб.

— Не знам дали ония гълъби са били много вкусни, но знам че бях много гладен, — погледна я закачливо Орфей, щастлив и доволен. — А сега? — и той посочи леговището си. — Сит съм като кълвач в стара гора и лежа като владетел.

Дните минаваха. Над планината започнаха да появяват хладни ветрове. Листата на дърветата жъл-